Ч. 18. Середа 6 лютого (24 січня) 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостивах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Спільні справи монархії. — Церковний синод угорских Сербів. — Подорож анґлійскої королівскої пари. — Америка і Япанія.

Neue fr. Presse доносить, що на суботнїшних конференциях в міністерстві скарбу порушено цїлий ряд справ кредитової полїтики і полїтики валютової, входячих в обсяг угоди. Важні ріжницї між правительствами істнують що до податків консумцийних, також що до справи, чи банкова спільність буде задержана і по році 1910. Що знов дотикає самої угоди, доносить Neue fr. Presse, що важнїйшим, як становище чисто фахово-технїчне, єсть становище полїтичне, яке займають оба правительства в справі угоди. Австрийский кабінет мав заявити, що всеїв перевести лише поліпшену угоду, то само становище займає також угорске правительство з огляду на коалїцию. Полїтики кажуть, що угорске правительство буде тепер розбирати лише справи войскові, так що можлива єсть якась лучність, яка настане між угодою а справами войсковими.

Сербский церковний синод, який відбуває ся тепер в Карловицях в Хорватії під проводом патриярха угорских Сербів, Бранковича, ухвалив резолюцию, в котрій робить патриярха Бранковича відвічальним за грошеві надужитя в темешварскій епархії в лїтах 1878 до 1891 і поручає зворот забраних гроший навіть в дорозї судового процесу. На внесенє дра Лучицкого ухвалено патриярхови висказати жаль і висказано надію, що патриярх розважить собі ту ухвалу. Ухвалу принято 18 голосами против 10. За внесенем голосували всї радикали, против прочі участники синоду і шістьох епископів. По принятю внесеня меншість разом з епископами вийшла із салї. На слїдуючім засїданю синод не був повний, бо прибули лише радикали, але мимо того протокол з попередного засїданя принято. Слїдуюче засїданє синоду буде нинї.

Король Едвард VII. виїхав разом з женою дня 2 с. м. з Льондона до Парижа. Королївска пара їхала до Кале в товаристві дочки княжни Вікториї, котра в Кале попращала їх і дорогою на Брукселю поїхала до Християнії. До Парижа прибули анґлїйскі гості того самого дня, о годині $5^3/_4$ вечером. З двірця, де повитав їх анґлїйский амбасадом, удали ся до палати амбасади. Дня 3 лютого по полудни явив ся анґлїйский король в палатї президента републики Фаллієра, забавив у него пів години і зробив відтак візиту женї президента. Відтак повернув король до анґлїйскої амбасади. Вскорі по тім президент Фалієр разом з женою віддав візиту королеви Едвардови. Король з королевою їдуть інкоґнїто і та подорож випала цїлком несподівано. Льондоньске міністерство заграничних справ впевнює, що подорож королївскої пари єсть цїлком приватна і відбули ся виключно на личне бажанє короля. Длятого з королем не їде нїякий з висших урядників з міністерства заграничних справ, як то звичайно буває, коли подорож має полїтичну цїху. В льондоньских заграничних амбасадах також говорять, що подорож не має полїтичного характеру, однако гадають, що при нагоді побуту над Секваною король стрітить ся з представленями французского правительства, в наслїдок чого вивяже ся виміна поглядів на біжучі справи. З великим недовірєм глядять в Нїмеччинї на ту гостину і гублять ся в ріжних здогадах. Там гадають, що король Едвард хоче порозуміти ся з кермуючими кругами Франциї в справі спільного поведеня обох правительств на митовій конференциї в Газї. — Як доносять нинїшні телєґрами з Парижа, приймив Едвард VII. на авдиєнциї нїмецкого амбасадора в Парижи кн. Родолїна. Авдиєнция тревала цїлих три чверти години і була дуже сердечна.

Wiener Allg. Ztg. містить розмову з одним француским полїтиком в справі американько-

---

15)

Пан Лєкок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Иншого покалїченя не знайдено, не було анї нїякого ґуза анї подрапаня, нїчогісенько! З того виходило зовсім ясно, що тота завзята борба на житє і смерть мусїла бути незвичайно коротка. Она відбула ся мабуть в тім часї, коли патруля зачула якийсь крик, а коли Лєкок заглядаючи кріз вікно, побачив умираючого чоловіка.

Розслїди двох других трупів вимагали ще більшої осторожности як при тім вояку. Трупів не рушали, лишили їх так, як они лежали, а з їх положеня можна було вносити, що смерть в одній хвили наступила. Оба лежали горілиць з розложеними широко ногами а руки мали отверті. Не видко було на них корчевого викривленя мязів; перевернули ся як би громом поражені.

На лици одного і другого видко було перестрах викликаний до найвисшого степеня. Можна було з того вносити, що послїдні чувства в їх житю були не злість і ненависть лиш страх.

— Маю всяку причину гадати — сказав старший лїкар, — що они побачивши щось несподіваного, аж задеревіли зі страху. Сей вираз найбільшого страху, який я у них добачив, мав я нагоду видїти доси лиш один однїсенький раз а то на однїй старій жінцї, котра померла зі страху, коли єї сусїдка з жартів перебрала ся за страха і увійшла нагло до комнати.

Лєкок так сказати би поликав тоті поясненя лїкаря; він старав ся погодити їх зі своїми невиразними здогадами.

Але хто могли бути тоті люди, котрих взяв такий страх? Хиба і они би укривали тайну своєї тожсамости?

Перший, котрого лїкар оглядав, міг мати звиш пятьдесять лїт. Волосє мав рідке, вже шпаковате; борода була цїла обголена з виїмкою кострубатого рудого підборідка. Він був нужденно одягнений; штани звисали єму торокам на єго повикривлювані чоботи; єго чорна вовняна блюза була цїла вкрита плямами. Чоловіка того убито після ореченя старого лїкаря вистрілом виміреним зовсім зблизька; величина кругленької рани, брак крови на єї берегах, попечене і почорнїле від пороху тїло доказувало то з математичною точностию.

Ріжниця пострілових ран після того, чи они були зроблені вистрілом з більшої чи меншої віддали, впадала в очи, коли лїкарі взяли ся оглядати тїло послїдного погибшого. Кулю, що єму смерть зробила, мусїв хтось вистрілити що найменше на метер здалека; рана длятого не виглядала так страшно як инші. Сей чоловік був що найменше яких пятнайцять лїт молодший як єго товариш, малий присадкуватий і з лиця такий поганий, що то аж впадало в очи. Він не мав зовсім нїякого заросту і на лици був такий рябий, що здавало ся, як би віспа єму цїлими кусники тїло повигризала. Після єго одіня був він одним із тих неробів, що то крутять ся коло рогачок. Мав на собі темно і ясно-кратчасті штани, і отверту блюзу з виложеним ковніром. Єго черевики були ґлянцовані. Мала цератова шапочка годила ся до єго напомадованого і старанно на чоло причесаного волося і до завязаної на великий узол краватки.

Більше не можна було нїчого дійти. Надармо повивертали кишенї обом мужчинам; в них не знайшло ся нїчого такого, що могло би було помочи вислїдити, хто они, як називали ся і чим займали ся. Не було нїчогісенько анї листу, анї адреси, анї хоч би лиш кусника паперу. Не знайдено при них навіть таких дрібних предметів, які потрібні до щоденного ужитку, як капшук з тютюном, ніж, люлька, що можуть часами помочи до розпізнаня. Тютюн завинений в папери, непозначені хусточки і коробки на папіроси — от і все, що у них знайдено. Старший з обох мав в кишени несхованих в нїчім 67 франків а при другім знайдено два люйдори.

Полїциї рідко лиш лучав ся так трудний случай як сей, бо крім трох трупів, що були доказом самого убийства, не було нїчого, по чім можна би було пізнати, серед яких обставин і з яких причин стало ся убийство, а здогади ще більше затемнювали цїлу справу.

Убийника арештовано, але коли-б він уперто мовчав, то як би можна єму доказати, як він називає ся? Він присягав ся, що він невинний; як же можна було єму доказати єго вину?

О жертвах не знали взагалї нїчого; а од-

японьского спору. Той дипльомат заявив, що в Японії єсть дуже сильне сторонництво, котре пре до війни з Америкою. Японьске правительство стоїть перед можливостию: революция в краю або війна з Америкою. Тим толкують ся приготовленя воєнні Японії, які розпочали ся зараз по закінченю росийско-японьскої війни. Однако після гадки того дипльомата до війни не прийде скорше, доки аж не буде викінчений панамский канал, бо Америка добре знає о тім, що не оперлась би поки що Японії, ціла бо американьска фльота зібрана на Атлянтийскім океані. Длятого й президент Рузвельт піде як найдальше в уступках для Японії. З другої знов сторони також і в Америці єсть сильне сторонництво, котре не хоче стерпіти гордого становища Японії. Треба отже виждати, котре сторонництво в Америці возьме гору. Після гадки того дипльомата президент Рузвельт побідить своєю мировою політикою. — До Льондона доносять з Вашинґтона, що Рузвель ділає в тім напрямі, аби спинити більшаючу в Америці ненависть против Японців і забезпечити їх права в Сполучених державах. Помимо того американьске правительство числить ся з можливостию війни і будує укріпленя на островах Гавайских і на Филипинах. В теперішній хвили війна Японії з Америкою, після гадки анґлійских політиків, рівналась би самоубийству. На всякий спосіб настало тепер велике напружене відносин між обома державами і то напружене проявляє ся в острій борбі американьскої і японьскої праси. — З Токіо доносять, що японьскі мужі державні перечать всякій можливости війни Японії з Америкою.

Новинки.

Львів, дня 5-го лютого 1907.

— Є. Вел. Цісар зволив вселаскавійше уділити зі своїх приватних фондів для погорільців Вишнївчика, повіта підгаєцкого, запомоги в сумі 1000 корон.

— Іменованя. П. Міністер скарбу іменував в етатї технїчної контролї скарбової контрольорів: Станислава Досковского і Івана Зібольда старшими контрольорами. — Надзвичайний професор технольоґії на політехніці у Львові, Віктор Синевский іменований звичайним професором.

— Дрібні вісти. VIII. ранґу до особи надав п. Міністер просьвіти секретареви львівскої політехніки, Казимирови Росінкевичеви. — В дусанівскім лісї, перемишляньского повіта, знайдено шапку, останки одїня, чоботи і ноги в чоботах з якогось чоловіка, котрого вовки з'їли.— Львівска поліция арештувала вчера рядового з 10 баталїону піонїрів, Станислава Клака, котрий здезертирував з Перемишля. — Бурмістром в Янові на місце перенесеного з Янова нотаря дра Візенберґа, вибраний Самуіл Блатт. — Михайло Ґалкевич, ученик VI. кляси ґімназияльної, одержавши злу ноту, втік зі Львова. — Поліция арештувала вчера Тадея Цісельского, росийского підданого, котрий був в Седльцах маґістратским канцелїстом, спроневірив там 120 рублів і втік за кордон. Приїхавши до Львова, зажадав звідси листом від тамошного касиера маґістрату 200 корон в імени его сина і в той спосіб допустив ся обманьства. О тім довідав ся Люд. Павлевский і доніс поліциї, котра арештувала мантія. — Вчера вечером поперечили ся два фіякерскі візники а відтак і зачали бити ся бичівнями. Від того сполошили ся їх коні і почали втїкати в сторону як віденьска каварня і викликали великий переполох межи прохожими.

— В Скалатї відбудуть ся дня 19 лютого с. р. по полудни загальні збори повітового товариства кредитового зі слїдуючим порядком дневним: 1. Відчитане протоколу з попередних загальних зборів. 2. Відчитане білянсу з внесенем на поділ зисків. 3. Зміна статутів. 4. Вибір 2 членів ради надзираючої на місце уступаючих (§ 37 ст.) 5. Внесеня членів.— За надзираючу раду: о. *Іларий Гарасимович*, предсїдатель, *Стефан Кравець*, секретар.

— З Заліщик, „Руска Бесїда“ в Заліщиках оповіщує отсим програму забав, які відбудуть ся в льокали того товариства, а се: вечерниці при фортепіянї будуть 10 і 17 лютого та 3 і 10 марта, а забава при музиці дня 24 лютого і 7 марта. Вступ на вечерниці 50 с. від особи і 1 К родинний білет, а на забаву 1·50 К від особи і 3 К родинний білет.

— Студінь і заметелї. О заметілях сніговых доносять все ще з ріжних сторін Европи, а студінь сегорічної зими стала так велика, що засягнула навіть полудневі краї, де звичайно підчас зими буває тепло. Так доносять з Пампльони в Іспанії, що в тамошних сторонах впали такі снїги, що засипали і відтяли зовсїм від прочого сьвіта кілька громад, а брак поживи дає ся вже дуже прикро відчувати. Поїзди зелїзниці позастрягали в снїгу. — В наслїдок страшенної бурі зі сьнїгом коло побережа Ісляндії розбив ся рибацкий корабель „Імперіялїст“ і утонила ся вся залога. — В заливі коло Риги стала ся така пригода: Чотирнайцять рибаків пішло на лїд ловити рибу. Нараз пук лїд і відорвала ся величезна крига і понесла всїх рибаків на широке море. В дві години опісля виплили з Риги за ними два судна т. зв. ледоломи котрі, щоби могли плисти, мусять насамперед лїд під собою ломити. Вздовж побережа палено огні, котрі тим суднам показували дорогу. По кількох годинах удало ся всїх рибаків виратувати.

— Під колесами поїзду. В недїлю перед полуднем стала ся на стациї зелїзничій Зимна Вода-Рудно під Львовом страшна пригода. Службу руху роблять там на переміну начальник стациї п. Дулемба і підурядник п. Йосиф Дубеньский. Отже коли того дня перед 9 год. над'їхав поїзд особовий, що ішов до Львова, вибіг Дубеньский в послїдній хвили із свого помешканя, положеного на противній стороні будинку стацийного. В хвили, коли Дубеньский перебігав через шини, над'їхав цїлим розгоном блискавичний поїзд зі Львова, котрий на тій стациї не задержує ся; машина з цїлої сили вдарила в нещасливого, котрий дістав ся під колеса поїзду, а ті роздерли его формально на кусні. Кажуть, що зараз в першій хвили колеса відрубали нещасливому голову і відкинули на бік, а тїло сунув поїзд ще спорий кусень дороги далеко, аж его можна було вдержати. Порозриване тїло зібрано опісля і зложено поки що на стациї аж до часу, коли явить ся комісия судова. Нещасливий був кавалером і удержував при собі стареньку матір.

— В Києві відбували ся в ночи з середи на четвер масові ревізиї і арештованя а київска „Рада“ так про се доносить: Учора в ночи роблено труси в редакциях і конторах „Ради“ та „Лїтературно-наукового Вістника“. По городу було богато трусів і арештовань. Між иншими арештовано видавця „Ради“ Евгена Чикаленка і співробітників: Леонида Пахаревского, Гр. Коваленка та Богдана Ярошевского, Бориса Грінченка, Миколу Лисенка, Кирила Стеценка, Модеста Левицкого, Василя Степаненка, Людмилу Драгоманову, Лярису (Лесю Українку) та Ольгу (Олену Пчілку) Косачевих, М. Синицкого (завідуючого конторою „Ради“). Трус був у др. Гулака, Федорченка, М. Павловского (редактора „Ради“), д. Л. Старицкої-Черняхівскої, п-ни О. Шликевичівної, Сергія Шемета, др. Юркевича, Олекси Коваленка і ин. Вчора-ж таки у вечері були випущені з участків (з поліциї): Е. Чикаленко, Л. Драгоманова, М. Лисенко, А. Косачева. За решту поки що нема відомостий. В редакциї „Ради“ взято всї рукописи до одної, навіть старі рукописи з архіву „Громадскої Думки“. Так само взято всї рукописи і в редакциї „Лїтературно-наукового Вістника“. — В лукіянівскому участку, кажуть, було около 50 трусів, а всього в Києві около 100.

Та сама часопись доносить дальше: До тих відомостий, які ми подали вчера про арешти в ніч з 17. на 18. сїчня (з 30. на 31.), можемо додати, що трушено ще братів А. і В.

на сама себе обжаловувала! Якийсь невияснимий вплив замикав рот вдовици Шіпен. Дві женщини, з котрих одна загубила ковток вартости 5000 франків, були при тій бійці а відтак щезли. Спільник втік також, відважившись на два вчинки нечуваної сьміливости.

А всї ті люди: убийник, женщини, шинкарка, спільник і жертви убийства були в однаковий спосіб підозрілі; та й дивна річ: о всїх можна було припускати, що они н. ті, на яких виглядали.

Комісар досить сумним голосом перечисляв ще раз всї свої враження. Думав може, що тота історія наробить ему може на префектурі неприятности на яку чвергь години.

— Ходім! — сказав він наконець. — Тоті три трупи треба завести до Морґи [1]). Там їх без сумнїву розпізнають. — А відтак задуманий додав: А як би може один з тих погибших був Ляшнер!

— Не здає ся, — відозвав ся на то Лекок.—Фальшивий вояк, що пережив тамтих обох, видів, як гинули тамті оба. Коли би видів, що погиб Ляшнер, не був би говорив о мести.

Жевроль, що через дві год ни держав ся умисно здалека, приступив до других. Він належав до тих, що не відступають від свого погляду, хоч би їх і наочно переконував, і длятого відозвав ся:

— Коли схочете менї повірити, пане комісаре, то згодите ся на мою думку, котра опирає ся трохи більше на дійстних фактах, як мрії пана Лекока.

Туркіт коліс перед дверми шинку перебив ему і за хвильку опісля увійшов судия слїдчий.

[1]) Morgue (вимавляє ся: Морг) називає ся в Парижи будинок, положений на всхіднім кінци острова Іль де ля Сіте (Ile de la Cité — міский остров), в котрім через три днї виставляють трупи витягнені з води або знайдені де на улици, щоби їх там могли свояки і знакомі розпізнати. Розпізнані трупи віддають відтак своякам, а прочі хоронять коштом міста. Згаданий остров серед ріки Секвани то найстарша часть Парижа і тут знаходить ся будинок головної поліциї і палата справедливости, великий шпиталь і одна із найкрасших церков в Парижи, Нотр-Дам, з 1182 року.

Глава десята.

Всї, що були в „Перчанцї“, знали увійшовшого судию слїдчого бодай з лиця, а Жевроль, що від так давного часу бував в палатї справедливости, вишепнув его імя: Моріс д'Ескорваль.

Він був сином славного барона д'Ескорваль, котрий в 1815 р. за свою вірність для цісарства мало не заплатив житем, а котрому Наполеон на острові Сьв Гелени зложив сю велику похвалу: Вірю, що єсть так само чеснї мужі як Ескорваль, але честнїйших — нї таки нема!

Він ще молодим вступив був до служби урядничої, але уперто не приймав нїякого авансу, щоби міг задержати свою посаду при судейскім трибуналї. Мимо свого великого майна по смерти свого брата жив він дуже скромно і визначав ся хиба лиш своїми великими добродійствами. Був то мужчина лїт 42, але виглядав молодше, хоч волосе над чолом зачинало вже ріднути. З лиця був він був дуже хороший, як би не то, що лице его було якесь недвижиме і викликувало страх. Та й его тоненькі губи поганив якийсь глумливий усьміх на них, а его ясно синї очи робили враженє як би з якогось мерця.

Було би замало, як би его назвати студеним і поважним. Була то, як кажуть, ходяча студеність і повага.

Зараз скоро лиш увійшов до шинку, так его вразив вид трупів, що він ледви кількома словами привитав ся з лїкарями і комісарем. Прочі не мали для него нїякого значіня. Він забрав ся зараз з напруженем всїх своїх сил до роботи. Оглянув місце події, придивляв ся найменшим предметам з тою увагою судиї, котрий розуміє значінє подробиць і знає, як великої ваги можуть иноді бути зверхні ознаки.

— Трудний случай! — відозвав ся він наконець. — Дуже трудний случай.

Комісар поліциї замість відповіди, зняв лиш очи до неба, мов би хотів сказати: Кому то говорите?

(Дальше буде).

Чеховских. У В. Чеховского арештовано одну особу, що ночувала в той час у нього. Дня 18. та 19. січня (31. січня і 1. лютого) випущено: Л. Драгоманову, М. Лисенка, Л. та О. Косачевих, Б. Грінченка, В. Степаненка, М. Левицкого та Гр. Коваленка, М. С. Синицкого, Л. Пахаревского, Б. Ярошевского і ин. В ночи з 18. на 19. січня було в Києві 15 — 17 трусів; арештовано трох інтелїґентів. — Найприкрійше вражінє зробило арештованє Лисенка і Драґомановоі. Лисенко, чоловік, що держить ся здалека від усякої політики, увесь свій вік не мав подібної пригоди, аж учера, за конституційного правлїня, перший раз запізнав ся з тюрмою... Драґоманова, вдовиця по покійнім Драґоманові, єсть 63-лїтна хора, немічна жінка.

— **Розбишацтво в Марсилії.** Здає ся, як би розбишацтво по великих містах ширило ся тепер мов би яка пошесть. Льондон, Париж, Берлин і Петербург займають під сим взглядом найперші місця а до них прилучає ся тепер і Марсилія, де в послїдних часах ватаги розбишаків почали формально тероризувати жителїв. Там було в другій половинї січня тілько убийств в цїли рабунку і розбійничих нападів, що на всїх жителїв міста пішов страх, а в послїдних днях січня було там аж сім нападів на дами на улицях, котрим виривано ковтки з ушей, внаслїдок чого дами перестали тепер носити ковтки, коли виходять з дому. Послїдної суботи виконала якась ватага розбишаків два зухвалі напади. Около 6 год. вечером увійшло трох людий до бюра п. Репбіль, касиєра тов-а посилальників (спедиторів) і загрозивши єму револьверами, отворили касу, виймили з неї 2875 франків, що були призначені на платню за цїлий тиждень для візників, а касиєр мусїв на то все спокійно дивити ся. Якийсь слуга в тім домі, де міститъ ся каса, Бомпар, зачув в першій хвили якісь крики при касї і хотїв іти на поміч, але якісь драби, що стояли в сїнех, не пустили єго. Бомпар пустив ся тодї втїкати, щоби заалярмувати сусїдів, але розбишаки стрілили до него два рази з револьвера і зранили так тяжко, що він впав на улици і треба єго було відставити до шпиталю. Того самого дня в дві години пізнїйше напали розбишаки на купця Рікольві, котрий торгував кавою. Розбишаки видко знали, що він носить завсїгди більшу суму при собі і напали на него якраз в хвили, коли він станув в дверех свого дому і мав виходити. Они стрілили до него і убили на місцї. Якраз в хвили, коли витягали полярес з єго кишенї, вибіг з хати син убитого, зачувши вистріл, а розбишаки повтїкали.

— **Самоубийства.** В ночи з дня 1 на 2 с. м. відобрав собі житє вистрілом з револьвера у власнім помешканю при ул. Дзялиньских ч. 6 Казимир Пшездзецкий, родом з Варшави, студент першого року львівскої політехніки. Причиною самоубийства був розстрій нервовий. — В Чернівцях відобрав собі житє офіциял тамошного заведеня для божевільних, Еміль Гоминка. Причиною самоубийства була невилїчима хороба.

† **Померли.** О. Роман Пасічиньский, радник консисторский і парох в Добрій, ярославского деканата, упокоїв ся в Бозї по короткій недузї дня 3 с. м. в 69-ім роцї житя а 42-ім сьвященьства. — Станислав Джурдж Сїлецкий, студент третого року медицини, помер у Львові в 22-ім роцї житя. — Николай Мандзїй, емеритований учитель в Рибниках, бережаньского повіта, упокоїв ся дня 28-го м. м., потрудившись в учительскім званю 31 лїт. — Адриян Копистяньский, студент політехніки, помер дня 31-го м. м. у Войску в домі своїх родичів. — Антін Максимович, дефіциєнт, монах чина сьв. Василия вел., упокоїв ся в Кучурові вел., на Буковинї, дня 27-го м. м. в 64-ім роцї житя. — Никола Криськів, поміщик в Полянах, дрогобицкого повіта, помер дня 26-го м. м. в 78-ім роцї житя.

Телєґрами.

Відень 5 лютого. Одна з тутешних кореспонденций доносить: Бувший секретар руского клюбу, Николай Василько, був вчера більше як годину у міністра справедливости Кляйна і з порученя президиї рускої партиї у Львові запротестував против поступованя галицких властий судових та домагав ся безпроволочного випущеня руских студентів на волю. Міністер заявив, що позаяк палата радна львівского суду краєвого потвердила арешт, він відповідно до закона не має нїякого права зарядджувати випущенє на волю, зарядить однак, щоби вступне слїдство було як найскорше скінчене.

Будапешт 5 лютого. Дневник урядовий оголосив нинї відручне письмо Цїсаря в справі димісиї Польонія і заіменованя Ґінтера. Письмо до Польонія звучить: Любий Польоніє! На предложенє мого угорского президента міністрів увільняю Вас на Вашу просьбу зі становища угорского міністра справедливости в признаню Ваших на тім становищи положених заслуг.

Прага 5 лютого. Кн. Єлисавета Віндішґрец, внучка Є. Вел. Цїсаря, а дочка-сирота по бл. п. Архікн. Рудольфі, привела на сьвіт сина.

Берлин 5 лютого. При вчерашних тїснїйших виборах в 15 округах вибрано: 6 з центра, 4 народ. лїберальних і 2 социял-демократів, з прочих партий по одному. В Білєфельд бувший міністер торговлї Меллєр позістав в меншости против кандидата социялїстів, котрого вибрано.

Париж 5 лютого. Король анґлїйский приняв вчера нїмецкого амбасадора в Парижи кн. Радолїна на приватній авдиєнциї, котра тревала три чверти години і мала характер дуже сердечний.

Петербург 5 лютого. Перший департамент ради державної зарядив тимчасове слїдство в справі афери Гурко-Лідваль.

Москва 5 лютого. (П. А.) При виборі виборців з більшої посїлости московскої ґубернії вибрано: предсїдателя союза „істінно русскіх людей“ кн. Щербатова, кн. Алексія Ґоліцина і ґр. Ґудовича. В меншости позістали Шіпов, проводир партиї мирного відродженя, член тої партиї Дубовский і кн. Павло Долгоруков молодший. Вислїд сей не єсть ще остаточний, бо то суть лиш вибори першого степеня, а на остаточний вислїд можуть ще вплинути вибори з міст.

Одеса 5 лютого. Оногди вечером в ріжних сторонах міста виконано напади на поліцаїв. На ул. Грецкій убито 1 поліцая, а на ул. Ольґієвскій 1 поліцая зранено; виновники втекли. На Базарскій убито одного сторожа, а зранено поліцая, котрий гонив за напастниками. Двох напастників зловлено.

Токіо 5 лютого. Значінє, приписуване в Америцї японьскій афері в Калїфорнії, викликує тут здивованє. Верховодячі мужі заявляють, що межи державами, з котрими Японія могла прийти до війни, Сполучені Держави займають послїдне місце.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).